

[Hans Hansen (Rørby).]

holdene og ikke Finansudvalgets Medlemmer eller Ledelse —, viser sig ogsaa paa et saa alment Omraade som Statsadministrationens og Embedsvæsenets Omfang. Rigsdagen har for nylig vedtaget en Normeringslov, der indeholder ca. 400 Normeringer, hvoraf et betydeligt Antal er helt nye Stillinger. Hver eneste Normering er omhyggelig begrundet fra Ministerens Side. Foruden Normeringslovens nye Stillinger findes der paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven talrige nye Udgiftsposter for de forskellige planøkonomiske Administrationer, for at nævne et Par i Flæng: Administrationen af Kvæg- og Kødordningen, som koster 400 000 Kr., Administrationen af Flæskeordningen, som koster 1,2 Mill. Kr., Erhvervenes Laanefond, som bruger 60 000 Kr. til Administrationen, og Kornfonden, der bruger 200 000 Kr.

Paa alle de her nævnte Omraader svulmer Statens Administrationsapparat op. Planøkonomien og det stadig voksende Antal Opgaver, man tildeler Staten, tvinger Administrationsudgifterne i Vejret, og hverken Finansudvalget, Lønningsudvalget eller Folketinget har nogen Mulighed for at dæmme op her. Hvem kan paavise, at det muligvis er urimeligt at oprette et nyt Kontorembede i Handelsministeriet o. s. v.?

Men naar Folkestyrets Evne til gennem Rigsdag og Finansudvalg at føre den fornødne Kontrol med Bevillingerne saaledes svigter, hvor bliver da det Folkestyre af, som man har kæmpet for, og som var det, der var den røde Traad gennem hele Demokratiets Opgangsperiode? Det er en Karikatur af Folkestyret, at Rigsdagen vedtager Bevillinger, som den intet sagligt Kendskab kan have til, og under hele Planøkonomiens Periode har Rigsdagen Gang paa Gang vedtaget Love, udelukkende paa Ministerens Ansvar. Det er ikke Folketingsparlamentarisme, at enhver Sag skal være et Tillidsvotum til en Minister; det er ikke Regeringen, der skal binde Folketinget eller Folketingsflertallet, men det er Folketinget, der skal kontrollere Ministeren.

Grundloven af 1849 gav nemlig Folkestyret den bevilgende Myndighed som Kærnen i Folkets Magt. Hele Forfatningskampen gennem 70erne, 80erne og 90erne

drejede sig om den bevilgende Myndighed. Nu har Folketingsparlamentarismen med de faste Folketingsflertal og med Ministre, der er mægtige Chefer for store Erhvervsetater inden for Staten, igen forskertset Folkestyrets Magt over Bevillingerne. Folkestyrets Idé er, at Administrationen skal være afhængig af Rigsdagen, men det faktiske Forhold er, at Ministeren i Dag har gjort Folketingsflertallet afhængigt af sig.

Dette gælder, naar det drejer sig om de egentlige Bevillinger, og det gælder i lige saa høj Grad, naar det drejer sig om Vedtagelse af Love, af de Love, der danner Grundlaget for det planøkonomiske System. De mægtige Administrationsgrene, der i Kraft af disse Love har Magt over Erhvervslivet, binder gennem deres Chefer, nemlig Ministrene, Folketingsflertallet til Fortsættelse af den Politik, der har skabt deres Eksistens. Dette gælder Statens mægtige Etater, ikke alene Jernbaneanetaten, men ogsaa og ikke mindst en Ting som Valutaetaten, hvorom det er sagt her i Dag fra forskellig Side, fra Oppositionens Ordførere, det ærede Medlem Hr. Krag og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at det er et tveægget Sværd. Jeg gør opmærksom paa, at jeg allerede i min Ordførertale ved Behandling af Valutaloven i 1932 gjorde opmærksom paa, at den største Fare var den, at Udlandet kunde anvende Valutacentralen mod os, og det glæder mig kun, at denne Opfattelse nu er blevet accepteret — det skulde vist have været gjort for længe siden.

Ministrene er Chefer for Etaterne, og det virker ganske uvilkaarligt og ubønhørligt hen til, at den paagældende Minister i næsten alle Tilfælde kommer til at optræde som en Slags Part i Sagen for sin Etat over for Lovgivningsmagten. Vi har set det meget tydeligt i Spørgsmaalet: Biler og Baner. Statens Trafikmonopol med Ministeren for offentlige Arbejder som Chef kommer til at se med onde Øjne paa Erhverv, der driver Trafik, og som vil konkurrere med Statens Trafikvæsen — vi har ogsaa set, at Staten lægger Biltrafikken alle mulige Hindringer i Vejen, ved Skatter og Forbud. Ministeren er bundet af Etatens Interesser, og Flertallet er igen bundet til Ministeren. Dette bevirker meget logisk, at Ministeren og hans Flertal ikke bliver objektiv og upar-